

Ο ΑΦΡΟΝΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ (Λουκ. 12, 16-21)

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Βράχο, στις 22/11/1992)

1. Μακάριοι οι ακούντες

Όσο και αν εμείς καυχώμαστε για τις γνώσεις μας και για την εξυπνάδα μας, πηγή της σοφίας, της γνώσεως και της αληθείας είναι πάντοτε ο Θεός. Και κάθε σκέψη μας όσο και αν φαίνεται έξυπνη, όταν έρχεται σε αντίθεση με την σοφία του Θεού, δεν είναι παρά μια χοντροκομμένη ανοησία, την οποία αν την αποδεχθούμε, κάποια μέρα θα την βρούμε μπροστά μας και θα την πληρώσουμε.

Ο Λόγος του Θεού είναι η μεγαλύτερη σοφία.

Εκείνος που μελετάει τον Λόγο του Θεού, είναι ο πιο μυαλωμένος άνθρωπος του κόσμου. Γι' αυτό είπε ο Χριστός: «μακάριοι οι ακούντες τον λόγον του Θεού».

Αν γίνεσαι μακάριος μόνο με το να ακούς τον Λόγο του Θεού, τότε αν αγωνίζεσαι να τον τηρήσεις, γίνεσαι τρισμακάριος. Γιατί ο Λόγος του, ακόμη και μόνο ακουόμενος, κάνει τον άνθρωπο ευτυχισμένο;

Λέγει ένας Άγιος: «Ο Λόγος του Θεού, φαίνεται πολύ απαλός. Δηλαδή απλά, ήρεμα πράγματα, που κάνουν για αγαθούς ανθρώπους και για παιδάκια. Όμως η καρδιά μερικών ανθρώπων είναι σκληρή σαν πέτρα. Αλλά και σ' αυτούς ο λόγος του Θεού ενεργεί. Όπως δηλαδή το νερό, το τόσο απαλό, όταν στάζει συνεχώς στο ίδιο σημείο σε μια πέτρα την τρυπάει, ας είναι σκληρή σαν γρανίτης, κατά τον ίδιο τρόπο, ο λόγος του Θεού έχει τόση χάρη και τόση δύναμη ώστε μπορεί να τρυπήσει και την πιο σκληρή καρδιά, να την κάνει να συγκινηθεί και να ανεβεί προς τα άνω. Ο λόγος του Θεού δίνει δύναμη στον άνθρωπο να φύγει από την σαπίλα τού κόσμου τούτου και από την αμαρτία. Από την αμαρτία που μας κάνει ασυγκίνητους για τις δωρεές του Θεού, σκληρόκαρδους για τους άλλους και ασυνείδητους για το αληθινό πρόβλημα του εαυτού μας, που είναι η σωτηρία της ψυχής μας και η απόκτηση της αιώνιας ζωής».

Ένας τέτοιος άνθρωπος αδιάφορος για τους άλλους και για την ψυχή του, και

ασυγκίνητος για τις δωρεές και την φιλευσπλαχνία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ήταν ο άφρων πλούσιος της παραβολής που ακούσαμε σήμερα.

2. «Απορία ψάλτου βηξ»

Είπε ο Χριστός: Ένας πλούσιος είχε πολλά χτήματα, τα οποία απέδωσαν πολύ καρπό. Και τότε, όταν διαπίστωσε την τόση ευφορία σκέφτηκε: Τι θα κάνω τώρα; Αποθήκες δεν έχω για τόσα. Λοιπόν. Θα γκρεμίσω τις παλιές, θα φτιάξω καινούργιες και εκεί θα μαζέψω όλα όσα έχω. Έπειτα θα πω στην ψυχή μου: «ψυχή έχεις πολλά αγαθά που φτάνουν για χρόνια πολλά, φάγε πίε ευφραίνου!». Όλα τα ήθελε για τον εαυτό του. Τίποτε για άλλον. Καμιά σκέψη για την σωτηρία της ψυχής του. Καμιά αναφορά και δοξολογία στον Θεό!

Πόσοι από μας σκεπτόμαστε έτσι! Βέβαια, όσο και να πάνε καλά οι δουλειές μας, όσα προϊόντα και να βγάλουν τα χωράφια μας, δεν υπάρχει περίπτωση να εξοικονομήσουμε τόσα ώστε σε όλη μας την ζωή να τρώμε, να πίνουμε και να ευφραίνομαστε. Αλλά καμιά φορά κάνουμε τη σκέψη: «Να μου τύχαινε ο πρώτος αριθμός του λαχείου! Τότε θα έλεγα και εγώ στην ψυχή μου ο,τι της είπε ο άφρων πλούσιος».

Τι θέλουμε να πούμε;

Ακόμη και αν είμαστε φτωχοί, η νοοτροπία του άφρονος πλουσίου μπορεί να είναι μέσα μας. Το πρόβλημα με τον άνθρωπο αυτό δεν ήταν ότι έγινε μια μέρα πλούσιος με την ευφορία της γης του, αλλά ήταν το μυαλό που είχε. Αυτό ήταν το στραβό.

Ο Αβραάμ ήταν πιο πλούσιος, αλλά τι έκανε; Κάθε μέρα έβγαινε σε ένα σταυροδρόμι και περίμενε. «Θα περάσει φτωχός, να τον περιθάψω;», έλεγε. «Θα περάσει άνθρωπος που θα έχει ανάγκη; Έστω και αν δεν είναι φτωχός, ένα ποτήρι νερό να του δώσω. Να του εκδηλώσω την αγάπη μου». Και φρόντιζε να διαθέτει ο,τι είχε, όχι μόνο για τον εαυτό του, αλλά για την ανάπαυση όποιου περνούσε. Γιατί; Γιατί μέσα του είχε αγάπη και καλοσύνη. Και παρότι ήταν πλούσιος, είναι ο πατέρας όλων των πιστών. Ο Χριστός μιλώντας για τον Παράδεισο, τον ονομάζει «η αγκαλιά του Αβραάμ». Καλότυχος δηλαδή, εκείνος που θα πάει κοντά στον Αβραάμ.

Ενώ ο πλούσιος προσπαθούσε να εξασφαλίσει τα αγαθά του, μία νύχτα άγγελος Θεού του είπε: «Άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου». Και τον πήρε από την επίγεια ζωή. Πότε; Τότε που έλπιζε ότι θα άρχιζε να απολαμβάνει. «Α δε ητοιμάσας τίνι έσται;», τον ρώτησε. Σε ποιόν θα μείνουν

όσα μάζεψες; «Απορία ψάλτου βηξ», που λέμε στην εκκλησιαστική γλώσσα. Όταν ο ψάλτης δεν ξέρει, τι πρέπει να πει παρακάτω, αρχίζει και βήχει. Έτσι και αυτός όταν είδε μπροστά του τον θάνατο και άκουσε την ερώτηση: «τίني έσται;», ποιός θα τα πάρει; Δεν έβγαλε λέξη. Τσιμουδιά! Και η ψυχή σου πού θα πάει; Πάλι τσιμουδιά!

Να το τραγικό λάθος του ανθρώπου, που δεν εμπιστεύεται την σοφία του Θεού!

3. Πρόταση πνευματικής εργασίας

Ένας άνθρωπος πήγε σε μια τράπεζα, για να εισπράξει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Πήρε τα χαρτονομίσματα γέμισε την μεγάλη βαλίτσα του και ετοιμαζόταν να εισπράξει και κάτι φιλά. Εκεί λοιπόν που του τα έδινε ο ταμίας κάποιο μικρό νόμισμα, του έπεσε κάτω, κύλισε στο δάπεδο της μεγάλης αίθουσας της Τράπεζας και έφτασε στην άλλη άκρη. Ο άνθρωπος λαχτάρησε. «Και αυτό είναι δικό μου» είπε, «μην το χάσω». Και όρμησε πίσω από το νόμισμα, αφήνοντας την βαλίτσα του στο ταμείο.

Πραγματικά το έπιασε στην άκρη της αίθουσας, το έβαλε στη χούφτα του γεμάτος ικανοποίηση και γύρισε να πάρει την βαλίτσα.

Πάει στο ταμείο, ψάχνει για την τσάντα του αλλά είχε κάνει φτερά. Κάποιος «ειδικός» σε αυτά την άρπαξε και έγινε καπνός. Και ο άνθρωπός μας έμεινε κρατώντας στην χούφτα του εκείνο που δεν ήθελε να χάσει. Την δεκαρούλα.

Το ίδιο παθαίνει και αυτός που λέει: «Ό,τι έχω και δεν έχω είναι δικά μου. Αυτά είναι η ζωή μου. Μια ζωή την έχουμε, αν δεν την γλεντήσουμε τι θα καζαντίσουμε και τι θα κερδίσουμε; Γι' αυτό λοιπόν όλα δικά μου. Και αν μπορέσω να πάρω και άλλα και εκείνα δικά μου, για να απολαύσω την ζωή μου». Αυτός είναι που κρατάει το φράγκο στην χούφτα του, αλλά εν τω μεταξύ, τα πονηρά δαιμόνια του έχουν κλέψει τον κυριολεκτικά πολύτιμο θησαυρό, που λέγεται «ευαρέστηση του Θεού». Που την πετυχαίνουμε με την καλοσύνη, με την αγάπη, με την ευσπλαχνία, με την προσευχή, με την δοξολογία του Κυρίου.

Βέβαια είμαστε άνθρωποι. Είναι φυσικό να θέλουμε να περάσουμε λίγο πιο ευχάριστη ζωή. Να ντυθούμε καλύτερα. Να αποκαταστήσουμε καλύτερα τα παιδιά μας. Και είναι ευλογημένο να εργαζόμαστε με εντιμότητα για να αποκτήσουμε ότι επιτρέπει ο Θεός.

Αλλά πρέπει να θυμόμαστε, ότι δεν τελειώνουν όλα με το τέλος της επίγειας ζωής μας. Η ψυχή μας ζει και όταν κλείσουμε τα μάτια μας σ' αυτή την ζωή. Και πρέπει να θυμόμαστε ότι μετά από τον θάνατο, θα μας ζητηθεί λόγος από τον Θεό: «Τι έκανες; Πώς αντιμετώπισες τους άλλους ανθρώπους; Πώς τον εαυτό σου; Πώς είδες Εμένα τον Κύριο και Δημιουργό Σου; Εμένα που σταυρώθηκα για την σωτηρία σου, για να σου υπενθυμίσω πόση αξία έχει η ψυχή σου;».

Σκεφτήκαμε ποτέ τι θα απολογηθούμε εκείνη την ημέρα;

Ας αρχίσουμε να διαβάζουμε τον Λόγο του Θεού, για να μαλακώσει η καρδιά μας. Και μη λέμε εκείνα τα κρύα λόγια που ακούονται μερικές φορές: «Η ψυχή θέλει ψίχαλα και η κοιλιά κομμάτια», γιατί μπορεί να φαίνονται εξυπνάδες, αλλά στην πραγματικότητα είναι εξυπνάδες του διαβόλου. Αλλά τι να κάνουμε; Να επικαλούμεθα τον Κύριο στην προσευχή μας για να μας ελεήσει.

Ξέρετε τι λένε οι πατέρες;

Όταν προσεύχεσαι, μη λες το «Πάτερ ημών» μια φορά βιαστικά και κρύα. Πες το πρώτη φορά, και άμα δεις ότι δεν συγκινήθηκε η καρδιά σου και δεν κάνεις αληθινή προσευχή, αλλά μόνο από το στόμα βγαίνουν κάποια λόγια, τότε πες το με κατάνυξη και δεύτερη και τρίτη φορά.

Μετά νήστεψε λιγάκι. Παρασκευή σταυρώθηκε ο Χριστός για σένα. Δόξασέ Τον, νηστεύοντας λίγο. Πες Του ένα «ευχαριστώ!».

Και την Τετάρτη που Τον πρόδωσε ο Ιούδας νήστεψε. Κάνε τον σταυρό σου και πες: «Χριστέ μου φώτισέ με και δυνάμωσέ με να μην Σε προδώσω. Να μην καταντήσω και εγώ σαν τον Ιούδα. Πήρα το Άγιο Βάπτισμά Σου και αξιώθηκα, έστω και μια φορά όταν ήμουν νήπιο, να κοινωνήσω το Άγιο και το Άχραντο Σώμα Σου. Αξιώσέ με να Σε δοξάζω και να Σε τιμώ!»

Αυτό είναι το νόημα της νηστεία των δυό αυτών ημερών.

Ακόμα ας κάνουμε όσο πιο πολλά καλά έργα μπορούμε. Δεν έχει σημασία τι είναι ο καθένας. Ας γεμίσουμε την καρδιά μας με την αγάπη, που είναι το φρόνημα του Χριστού. Από αγάπη ήλθε στον κόσμο. Από φιλανθρωπία ήλθε, για να σώσει τους ταλαιπωρημένους, τους υποψήφιους σε καταδίκη.

Και έπειτα να εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας, ο,τι σαν άνθρωποι έχουμε κάνει. Γιατί κανένας δεν είναι αναμάρτητος ει μη μόνο ο Χριστός. Αφού εξομολογηθούμε ας κοινωνήσουμε το Άγιο Σώμα και το Τίμιο Αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, για να γίνουμε τέκνα του επουρανίου Πατέρα μας. Να σηκώνουμε τα χέρια μας, να Του λέμε: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς» και να Τον αισθανόμαστε Πατέρα. Και τον εαυτό μας να τον αισθανόμαστε τέκνο

τού ουρανίου Πατέρα, υιό και κληρονόμο της Βασιλείας Του. Αμήν.-